

Stimați invitați,
Dragi colegi,

În numele organizatorilor Conferinței Județene vă urez tuturor bun venit și o zi rodnică.

Suntem prezenți astăzi în sala "Spiru Haret" de la ISJ Hunedoara peste 200 de membri ai Federației Sindicatelor din Învățământ "Spiru Haret", reprezentanți ai tuturor unităților de învățământ din județul Hunedoara

Sunt prezenți alături de noi reprezentanți ai administrației publice județene și locale, reprezentanți ai Județului Hunedoara în Parlament, reprezentanți ai partidelor politice, colegi din mișcarea sindicală de la nivelul federației. Vă rog să-mi permiteți să vă prezint invitații care ne onorează astăzi prin prezența lor la lucrările Conferinței.

Mesajul meu la deschiderea lucrărilor trebuie să pregătească într-un fel dezbaterile care vor urma. Actorii principali ai acestor dezbateri sunteți dumneavoastră, delegații acestei Conferințe, reprezentând sindicatele afiliate și marea masă a membrilor de sindicat.

În același timp mesajul meu ar trebui să stimuleze și intervențiile invitaților noștri, a căror prezență semnifică, probabil, respectul și aprecierea pentru ceea ce facem.

Ne aflăm într-un moment important din viața organizației noastre. Este un moment al analizei reușitelor și nereușitelor în activitatea noastră, dar și un moment de proiectare a viitoarelor activități.

Momentul are însă și o altă însemnătate.

Avem o nouă lege a educației, o lege care încearcă să modifice radical sistemul de învățământ. O lege care s-a născut pe un fond de discordie națională între toate forțele implicate: partide politice, sindicate, asociații de părinți, studenți, elevi etc.

Inițial dorința de reformare a educației a coagulat, așa cum era normal datorită importanței sale, toate forțele societății civile sub umbrela Pactului național pentru educație și a Strategiei naționale pentru educație. Ulterior semnării Pactului, ceea ce ar fi trebuit să fie o adevărată dezbateră s-a transformat într-un imens scandal național.

Paradoxal, o Lege a Educației Naționale, care prin implicațiile pe care le are asupra tuturor sectoarelor societății, prezintă interes pentru toți membrii săi, a ocolit dezbateră publică și pe cea parlamentară. Unii o laudă considerând-o singura cale de reformare a educației. Președintele apreciază, de fapt ne avertizează, că adoptarea ei va deschide un larg și ireversibil proces de modernizare a învățământului românesc ținut în chingi până acum de profesori conservatori și refractari la schimbare, de sindicate și de unii miniștri anteriori. Alții formulează punctual și rațional rezerve față de lege, iar alții neagă documentul în totalitate. Contestatarii sunt mult mai mulți decât susținătorii. Cu toate acestea a învins "voința" (sau poate mai corect spus *încăpățânarea de a crede că doar ei au dreptate*) inițiatorilor și perseverența lor de a "convinge" inclusiv o Curte constituțională ezitantă în decizii.

Dincolo de amănuntele genezei, avem un nou cadru normativ pentru educație.

Simbolic, Legea Educației Naționale ar trebui să marcheze sfârșitul unei epoci și începutul alteia. Învățământul românesc are nevoie de reformă. Presupunând că legea este perfectă (ceea ce nu este cazul), pentru aplicarea ei mai sunt necesare o serie de ingrediente: o finanțare consistentă și constantă, dar mai ales multă responsabilitate și bunăvoință din partea celor chemați să o aplice: oameni politici, comunități locale, profesori, sindicate.

Practic, procedura abuzivă de adoptare, evitarea dezbaterii publice, subminarea forului legislativ – parlamentul, o posibilă schimbare a conjuncturii politice actuale într-un viitor apropiat, declarațiile opoziției, resursa umană din învățământ umilită în ultima perioadă și nemotivată financiar, pot duce la anularea sau modificarea legii de curând apărute. Din start, atributele de previzibilitate și stabilitate a sistemului de învățământ gândite de noua lege pe termen lung se văd amenințate.

Importanța momentului se amplifică pentru că trebuie să luăm în considerare, să analizăm și să tragem concluziile care se impun după eșecul mișcărilor de protest din vara și toamna anului trecut. După mai bine de 10 ani, o mișcare de protest de mare anvergură nu își atinge obiectivele propuse. Au fost diminuate drastic salariile (în medie cu 40%), au fost desființate 33.000 de posturi, "beneficiem" de un nou cadru normativ la a cărui elaborare nu ni s-a permis participarea.

În plus, există intenția guvernanților de a modifica legislația care guvernează dialogul social. Intenția de a "adapta" legislația la noile realități este laudabilă, numai însă dacă în spatele ei nu se ascund alte

interese. Este adevărat că actualul Cod al Muncii este unul destul de favorabil angajaților și face dificilă concedierea chiar și a unui angajat neperformant. Dar cine îl respectă?

Legislația rigidă nu a fost deloc o piedică în calea concederilor masive și a dublării șomajului în ultimii ani, ca reacție de "ajustare" la criză. Nici reducerile salariale, nici trimiterea în concediu fără plată nu au putut fi blocate de "inflexibilitatea" mecanismelor legale actuale.

Și atunci ne punem întrebarea: de ce e nevoie să consfințim o stare de fapt printr-un cadru legal, din moment ce realitatea își urmează oricum propriul curs? Pentru că așa cum s-a mai întâmplat adesea în istorie, nu se urmărește introducerea unui set de reguli noi, ci doar consfințirea comportamentelor existente ale celui puternic. "Partea leului" ce revine celui puternic nu constă numai în apropierea de bunuri fizice, materiale, ci mai ales în monopolizarea beneficiilor morale aduse de legitimitate.

Toate aceste mutații vor influența inevitabil activitatea noastră ca profesori, ca angajați, ca membrii de sindicat și implicit activitatea organizației din care facem parte. Acum 4 ani, se aprecia, în cadrul dezbaterilor din Conferința Județeană, că va fi din ce în ce mai greu să obținem noi drepturi sau chiar să le apărăm pe cele de care beneficiem. Este mai mult decât evident că acele vremuri au sosit și că ele vor pune la încercare forța și solidaritatea noastră.

În calitate de "actori" pe scena învățământului românesc am aplicat ca principiu de bază al activității noastre dialogul și colaborarea cu toți partenerii sociali. În același timp am considerat că ECHIDISTANȚA este un alt principiu corect și în același timp o dovadă de respect față de toți partenerii, dar și față de proprii membri. Rezultatele obținute în ultimii doi ani ne pot contrazice și pot conduce la ideea că metodele folosite nu au fost cele mai potrivite.

În aceeași calitate de "actori" pe scena învățământului românesc, am susținut necesitatea unei "schimbări" care să orienteze educația în sensul cerut de mersul istoriei. Am sperat că "Pactul național pentru educație" va reuși să coaguleze toate forțele societății, iar subiectul reformei educației ar putea constitui o oportunitate pentru ca reprezentanții societății românești să înceapă a discuta onest și responsabil despre problemele învățământului.

Am constatat însă că societatea românească, din care evident facem parte și noi, nu are, din păcate, până în acest moment, un exercițiu dezvoltat al negocierii și al dezbaterii publice. Dezbaterile s-au transformat într-un circ zgomotos, iar reforma a devenit un scop în sine, a fost transformată într-un "program politic" sui generis al celor care se luptă în arena politicii pentru ceea ce dâșii numesc binele țării.

În acest spectacol absurd sindicatele nu au rezistat prea mult, prin evitarea și ignorarea dialogului social, cumulat cu o implicare redusă a membrilor de sindicat în mișcările revendicative, fiind reduse de la actori la simpli spectatori care nu pot influența desfășurarea piesei nici prin aplauze și nici prin huiduieli (oricât de mult și de puternic se aud).

Spectacolul însă continuă. Se "joacă" acum : legea sindicatelor, legea soluționării conflictelor de muncă, codul muncii. Scenariul pare același, actorii nu s-au schimbat prea mult, în consecință rezultatele s-ar putea să fie asemănătoare, cu alte cuvinte, precum toate celelalte transformări din ultimii ani, nefavorabile salariaților și în cele din urmă simplilor cetățeni ai acestei țări.

În acest context, este mai mult decât necesar să ne reconsiderăm activitatea și poziția, altfel riscând să rămânem în afara jocului. Consecințele vor fi suportate tot de noi și nicidecum de cei "*care calcă fângăduielile făcute nației în ajunul alegerilor și trec, totuși, drept reprezentanți ai voinței legale și sincere a țării*".

Este nevoie mai mult decât oricând de solidaritatea și forță.

Putem demonstra, cum am făcut-o și în alte situații, că mai avem suficientă capacitate de reacție pentru a face se ne fie apreciat nu numai echilibrul ci și forța.

Uniți, putem reuși și de această dată.